

Hüznün Eylül Telâşı

– Nar-ı Çiçek · 04 Eylül 2015

Bir keman sesi keser bileklerimi, bir de kalbimi eksikliğin
tenimde kor gece ayazıdır hasret
süzüldükçe gözlerimden sensizliğim

demıştim
birgün olur da eserse ayrılık rüzgârı
kırarsa filizlerimi ansızın
düştüğünde irkilirsem begonya saksısının sesinde
korkudan nâr çanağı olmuş gözlerime
dokunsan ağlayacak olan kâlbime
tam da yerle bir olunca herşey
susarsam matemlice çaresizlikten ve
boşalırsam dolmuşluğumdan zerrece
bana umudu hatırlat

yorulursa koşmaktan biçâre ayaklarım
yolları sevdik bana, hedefi kısalt
olurda takılırsam taşlar otağına
itinayla nârefte güzargâhı anlat
sendelemiş kimliğime tutunup bir anıyla
düştüğüm yerden kalkmayı hatırlat

güç ver n'olur tükenen mecâlîme
takvimlerde düşmeyen yaprağım ol senelerce
sırf senin doğum günün gelecek diye
tüm köhne günleri sevmeyi hatırlat

haritasını çizerse yüzüme hüznün
tek hatıra kalırsa varlığından firkât
yine kendi koyuma çekilirsem üzgün
çöreklenirse göğsüme densiz bir soluk
emanet alırsa gözlerimi gittiğin uzaklar
unutursam sevinçleri hüznün telâşında
ve ürküp, susarsa kâlbimdeki çocuk
ona gülmeyi hatırlat

dünya boş bilirim, hayat hengâme
hastalığı teğet geçsek ecel nöbette
olur da düşersem isyan lehçesine
seyyâhlığımı azlet bilinmezliklere
kuralıyla yaşayamadığım bu cehennem de
üslubu öğretilip, ölümü hatırlat..

hatırlat unutursam gözlerime gülmeyi
yorgun dizlerime kalkmayı hatırlat
kâlbimin bitkin, ruhumun kırığına
dermân et sevgini, üfle yanıklarına
tamda ölüme dönmüşken pusula
gönlünden masumca doğmayı hatırlat...

...

bi'eylülakşamıözlerken..